

pravy, aby, je-li zde takovéto zábradlí, zůstalo až do úplného zastavení vozu v zastávce uzavřeno. Nějaké neobvyklé trhnutí vozu ať již zastaveného neb jedoucího nebylo však dokázáno a také žalobkyně již o důvod tento svého nároku neopírá. V pravdě však jej neopírá ani o skutečnost neuzavření, pokud se týče předčasného otevření ochranného zábradlí, neboť tvrdí, že čekala na plošině vozu, až týž úplně zastavil, a pak teprve že sestupovala. Bylo-li v okamžiku tomto, kdy vůz již stál, ochranné zábradlí otevřeno, nebylo to jistě žádnou abnormalitou při dopravě a, tvrdí-li i žalobkyně v souvislosti této, že průvodčí vozu zdvihl ochrannou tyč dříve, než vůz zastavil, nebyla by tato událost přes to, že by jí nebylo lze upříti povahu nepravdivosti a tudíž i příhody při dopravě po rozumu § 1 zák. o ruč. žel., s úrazem žalobkyně ve příčinné souvislosti, jelikož táž trvá na tom, že vystupovala z vozu teprve, když se byl zastavil. Za tohoto stavu věci nedokázala žalobkyně vůbec žádné příhody při dopravě, která by nárok její po zákonu o ručení železnic opodstatňovala, a tím méně přímého zavinění dráhy neb některého z jejích orgánů, které by úraz bylo přivodilo. Slušelo proto nárok její zamítnouti již z tohoto prvotního důvodu. Jelikož však bylo nad to ještě soudy nižších stolic pro soud dovolací závazným způsobem zjištěno, že žalobkyně vystupovala z vozu dříve ještě, než-li zastavil, což jest netoliko neopatrností, přičítací se předpisům § 1297 obč. zák., nýbrž i přestupkem dopravních nařízení, tedy nepochybným vlastním jejím zaviněním, nemá jistě pražádného důvodu ku stížnosti do rozsudku.

Čís. 70.

Neplatnost rozhodnutí německo-rakouského nejvyššího soudního dvoru o opravném prostředku proti rozhodnutí některého soudu oblasti československé republiky.

Nezákonnost zřízení vrchního zemského soudu v Liberci.

Pořad opravných prostředků z usnesení konkursního komisaře, jímž rozvržen byl výtěžek docílený při dražbě zvláštní podstaty, jde v druhé stolici k vrchnímu zemskému soudu.

(Rozh. ze dne 4. března 1919, R I 92/19.)

Vrchní zemský soud v Praze přikázal předložené mu rekursy do usnesení konkursního komisaře při okresním soudu v Chomutově, jímž rozvržen byl výtěžek docílený při dražbě zvláštních podstat, podle § 44 j. n. krajskému soudu v Mostě jako rekursnímu soudu k vyřízení. Důvody: V odpor braným usnesením byl, vyhovujíc názoru v předchozím rozhodnutí vrchního soudu zemského ze dne 29. prosince 1917 projevenému a rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 12. března 1918 schválenému, výtěžek za vydražené zvláštní podstaty rozdělen podle předpisů řádu exekučního. Řídí se proto, jak tolikéž z řečených rozhodnutí vysvítá, i pořad opravných prostředků podle předpisů řádu exekučního, zejména podle §§ 234 a 239 ex. ř. (srovnej § 125 odst. 4 konk. ř.). Na tom ničeho nemění okolnost, že konkursní komisař převzal funkci soudu exekučního. Pro opravné prostředky platí tudíž všeobecný předpis § 3 j. n., dle něhož jde pořad opravných prostředků

z usnesení okresních soudů v druhé stolici ke krajským a zemským soudům, i jest, jelikož jde o rozvrhové usnesení stran nemovitostí, podle § 239 odst. 3 ex. ř. přes ustanovení § 528 ex. ř. i do potvrzujícího rozhodnutí druhé stolice dovolací rekurs k nejvyššímu soudu přípustným. Výjimečný pořad prostředků opravných v řízení konkursním (§ 176 konk. řádu) jest proto vyloučen. — Rekurs správce konkursní podstaty do tohoto usnesení byl ještě před 28. říjnem 1918 předložen nejvyššímu soudnímu dvoru ve Vídni, jenž jej již jako německo-rakouský nejvyšší dvůr soudní dne 17. prosince 1918 vyřídil tím způsobem, že přikázal vrchnímu soudu zemskému v Liberci se sídlem ve Vídni, by o rekursech do rozvrhového usnesení věcně rozhodl. Týž tak učinil a, když jeho rozhodnutí došlo k soudu první stolice, předložil tento spisy nejvyššímu soudu v Praze.

Nejvyšší soud prohlásil rozhodnutí nejvyššího soudního dvoru ve Vídni ze dne 17. prosince 1918 i rozhodnutí vrchního zemského soudu v Liberci se sídlem ve Vídni ze dne 28. ledna 1919, v této věci vydaná, za neplatná, rekursu správce konkursní podstaty pak vyhověl, v odpor vzaté usnesení vrchního soudu zemského v Praze zrušil a tomuto soudu uložil, by o rekursech dosud platně nevyřízených rozhodl.

Důvody:

Zákonem ze dne 28. října 1918 č. 11 sb. zák. a nař., téhož dne veřejně vyhlášeným prohlášena byla samostatnost československého státu. Zákon tento nabyl dle § 4 ihned účinnosti. Jelikož dle § 2 téhož zákona zůstaly veškeré dosavadní zemské a říšské zákony jen v prozatímní platnosti a zákonem ze dne 2. listopadu 1918 č. 5 sb. zák. a nař., jenž dnem 4. listopadu 1918, kdy byl vyhlášen, nabyl účinnosti, zřízen byl pro obvod československého státu, k němuž náleží území celého českého království v historických svých hranicích, nejvyšší soud se sídlem v Praze, nebyl k rozhodnutí o přítomném rekursu povolán německo-rakouský nejvyšší soudní dvůr ve Vídni, jenž, jsa úřadem cizozemským, neprávem o něm dne 17. prosince 1918 rozhodl, a proto rozhodnutí jeho slušelo se prohlásiti neplatným. Stejně neplatným jest i rozhodnutí po právu neexistujícího vrchního zemského soudu v Liberci se sídlem ve Vídni jako soudu rekursního ze dne 28. ledna 1919 v této konkursní záležitosti o rekursech podaných do rozvrhového usnesení konkursního komisaře v Chomutově ze dne 17. června 1918. Jelikož, jak shora uvedeno, zůstaly v platnosti pro celý obvod československého státu dosavadní zákony a nařízení, pokud jinými řádnou, legální cestou vydanými nebyly nahrazeny, vztahuje se na celý obvod království českého v jeho historických hranicích působnost vrchního zemského soudu v Praze, jak bylo vysloveno ve dvorním dekretu ze dne 12. dubna 1782 č. 44 sb. z. s. a zachováno nařízeními ze dne 26. června 1849 č. 290 ř. z. a 6. dubna 1850 č. 137 ř. z., jakož i při nové organizaci v roce 1855 dle nař. min. spravedlnosti ze dne 6. dubna 1855 č. 63 ř. z. a konečně i při nejnovější dle zákona ze dne 27. listopadu 1896 č. 217 ř. z., jmenovitě jeho ustanovením § 48, dle něhož i nadále v platnosti zůstaly předpisy obsažené v nejvyšším rozhodnutí ze dne 14. září 1852, uveřejněném v ministerském nařízení ze dne 19. ledna 1853 č. 10 ř. z., i nemůže cestou nezákonnou pro část obvodu českého vrchního

zmského soudu v Praze zřízený jakýsi vrchní zemský soud v Liberci se sídlem ve Vídni rozhodovati s právní účinností v právních záležitostech, k jichž rozhodování ve stolici druhé vrchní zemský soud v Praze jest příslušným. V důsledku toho slušelo i toto rozhodnutí nezákonně zřízeného vrchního zemského soudu v Liberci prohlásiti neplatným. Podrobuje pak nejvyšší soud usnesení vrchního zemského soudu v Praze ze dne 19. srpna 1918 k stížnosti správce konkursní podstaty vlastnímu rozhodování, nemůže rekursu tomu upřítí důvodnosti. Vedle ustanovení § 49 odst. 2 konk. ř. platí ovšem pro rozúčtování nároků, které mají dojíti uspokojení ze zvláštních podstat, i když byly tyto zcizeny v konkursu dle přípustnosti § 120 odst. 2 konk. ř., předpisy řádu exekučního. Leč tím není nikterak dotčen pořad instancí, jenž pro nařízení a rozhodnutí konkursního komisaře určen jest v § 176 odst. 2 konk. ř., dle něhož jde opravný prostředek z rozhodnutí takového k vrchnímu zemskému soudu a pak dále na nejvyšší soudní dvůr. Vždyť citovaný § 49 odst. 2 konk. ř. stanoví platnost exekučního řádu jen pro pořadí nároků, čímž vyjádřiti chce, že na místě ustanovení §§ 31 až 41 starého konkursního řádu nastoupiti mají předpisy nového řádu exekučního, které přesně určují, pokud a jak z výtěžku dražebního zástavní věřitelé dojdou uspokojení, takže opakování předpisů těch v konkursním řádu jevílo se zbytečným. Že předpisů těchto právě i pro postup a pořadí při rozúčtování zvláštní podstaty v konkursu užití sluší, bylo již rozhodnutím nejvyššího soudu ze dne 12. března 1918 vysloveno, ale nic více, zejména nikoli, že by tím dotčen byl i pořad stolic pro řízení konkursní, stanovený v § 176 konk. ř. Že nemůže se předpis uvedeného § 49 odst. 2 konk. ř. vztahovati i na pořad stolic, zřejmo z toho, že ustanovení to dovolává se jen exekučního řádu, v němž pořad stolic vůbec není pro řízení exekuční normován. Kdyby byl tedy zákonodárce ustanovením § 49 odst. 2 konk. ř. obmýšlel pro rozpočtení usnesení zvláštní podstaty v konkursu, vydané konkursním komisařem, zavést pořad instancí, jak platí tento pořad pro řízení exekuční, byl by to byl nutně musil vyjádřiti i v § 176 konk. ř. jako výjimku ze všeobecného tam normovaného pravidla. Tomu nevádí, že v tomto § 176 konk. ř. jest se dovoláno § 528 c. ř. s., poněvadž se současně praví, že stanovený zde předpis platiti může jen, pokud konkursní řád nic jiného neustanovuje. Stanoví-li ale § 49 odst. 2 konk. ř., **že pro rozpočet zvláštní masy v konkursu platí předpisy řádu exekučního**, pak platí i pro takového druhu usnesení konkursního komisaře ustanovení § 239 posl. odst. ex. ř., aniž proto třeba změnití pořad stolic konkursním řádem stanovených. Slušelo se proto usnesení naříkané, jímž dovolaný vrchní zemský soud svou nepříslušnost vyslovil a rekursy do rozpočetního usnesení konkursního komisaře dle § 44 j. n. krajskému soudu v Mostě jako příslušnému soudu rekursnímu odkázal, zrušiti jako nezákonné a jemu, k rozhodnutí jejich jedině příslušnému, vyřízení jejich uložití.

Čís. 71.

Popírá-li německý státní příslušník v tuzemsku manželský původ dítěte manželkou jeho zrozeného, nutno po stránce práva hmotného použiti předpisů německého občanského zákoníka (§§ 1591 a násl.) a nikoli usta-